

(Brandes: Det har De ogsaa). Deri tager det ærede Medlem feil, jeg har ikke stemt for Bevillinger til den ærede Minister, før efter at det ærede Medlem har laaet mig Vaabenene ud af Haanden. Hvad s. Gr. Bevar=loven med de 4 Mill. angaar, foreslog jeg, at denne Lov ikke skulde komme til Veie før end een af Rigsdagen vedtagne Lovlig Finantslov; men denne Til sætning vilde det ærede Medlem ikke have; han vilde uden videre give en Lov og dermed Grundlaget for en fremtidig Efterbevilling. Det ærede Medlem vilde ligesaa lidt have nogen Betingelse for de 2 Mill. til Krigsbygninger o.s.v. ikke at tale om hans Stilling til selve Finantslovsforlaget til at give en rundelig og rigelig Finantslov. Se denne militære Tapperhed, hvor det gjælder en Form, Overgangen til anden Behandling, medens man i Indholdet i de senere Aar har stemt for Millioner i Snejeviss til samme Krigsminister, den sætter jeg ikke høit som Leder for denne Bevægelse, ja meget mindre som det ærede Medlem staar jo ikke fremmed for de 8 Mill. til Kjøbenhavns Vandbefæstning og en mulig Afkord om det Forlig, som det ærede Medlem var med til at indlede for en 3 Aars Tid siden. Afkorden derom var der politiske Mænd, der stode det ærede Medlem meget nær — om ikke det ærede Medlem selv og hans Nabo (Ving) — der kaldte en ret god Handel for Forlig. Derfor har jeg ikke, efter den Erfaring, jeg har, nogen som helst Garanti for, at dette Forslag, naar det forhandles idag eller om 14 Dage, naar det høie Thing vil — jeg kan jo Intet gjøre for eller imod, een Stemme kan jo ikke gjøre stort — jeg har, siger jeg, ikke nogen Sorgen for, at det ikke ligesaa godt, om ogsaa det forkastes idag, kan blive Skilleløst eller Lidkjøb ved den Handel, vi skulle have eller muligvis skulle gaa imøde til Foraaret, som naar det ligger i Udvalget til den Tid. Politisk har jeg ingen Garanti i den Henseende. Derfor er min Afstemning ikke afhængig af de Grunde, det ærede Medlem fremførte, den er uafhængig af disse Grunde, og den er navnlig foranlediget ved den Stilling, som nu indtages i det høie Flertal, og jeg vil sige til ved den Erfaring, jeg har gjort om dette Spørgsmaal. Naar det ærede høie Flertal her gennem to Ordførere foreslaa os, at splitte os, at gaa to Veie med Hensyn til dette Spørgsmaal, dette underordnede taktiske Spørgsmaal, om man skal lade et Lovforlag, der, det indrømmer jeg, ikke indeholder en Dre provisorisk, medens det Lovforlag, som det ærede Medlem var med til forleden Dag, var provisorisk fra Løddel til Løddel, og det ærede Medlem

stemte dog for det, naar dette lille taktiske Spørgsmaal foranlediger en saadan Splittelse, da er det, at jeg nærer Frygt for, at vi ikke have nogen Garanti for, hvad der kan blive af Forslaget, hvis vi lade det gaa videre. Havde det egentlige Flertal offentlig her i Salen fremsat den Udtalelse, at det var dets Mening at samle os sammen ei blot de fra Ministerens Side ensidig fremsatte Fremstillinger, der, saavidt jeg har gjenmembladet dem, savne mange Oplysninger, ogsaa med Hensyn til Sagens Realitet, hvad jeg ikke har til Hensigt at komme ind paa, ikke fordi jeg just vil paasta, at Folke-thingsmændene ere uden Begreb om militære Sager; det blev jo efter Ministerens Forslag en lille Klise, der forstaar sig paa det, jeg skal tilføie, at det var ret interessant, om vi lode Biskopperne ordne Kirkenes Sager, Professorerne Universitetets og Skolernes og saa NoGLE, som tilfældigvis bleve satte i Spidsen, medens Andre blev stude tilside, bestemme Krigsvoesenet. Jeg skal ikke gaa ind paa den Betragtning, at vi skulde mangle Begreb om de Sager — jeg skal ikke gaa ind paa Realiteten deraf — men jeg vil sige, at naar Stillingen er saaledes fra Flertallets Side, skjøner jeg ikke rettere, end at vor Tvivl om, hvorledes det skal gaa med Forslaget, bliver stærkere. Naar jeg dernæst kalder min Erfaring til Hjælp, saa siger jeg: jeg stod overfor et lignende Tilfælde, som er flere ærede Medlemmer bekendt, og hvor der ligeledes var Tale om at slaa for Panden strax — jeg er ikke bange for at gaa med til noget Saadant, det har jeg været med til før, og jeg har ikke følt min Samvittighed beværet deraf; men da tillod jeg mig at httre, at det var ganske vist ikke i Samklang med den over hele Landet i 3 Aar paaderabte Forhandlingspolitik. Man lod her i Thinget i Fjor i Oktober en Række militære Lovforlag gaa i Udvalg, og — jeg tilstaar — jeg havde ventet, at man i Kraft af det saglige Forhandlingsprincip vilde have taget disse Forslag op, ledet af Folke-thingets saa høit prisste Arbeide og Arbeids=evne, og fremlagt disse Forslag for os i den Skikkelse, som det ledende Flertal i Folke-thinget mente, de burde have med Hensyn til deres Gjensand, dels til Forkastelse af de og de Grunde og dels til Omdannelse, for saa vidt de git ud paa at forsøge den nuværende Hærs og Flaades Kammer. Jeg havde ventet, at man havde forelagt os Forslagene, omformede saaledes, at disse Forhold bleve ordnede passende her for Landet, og jeg havde ventet det saa meget mere, som det høie Flertal dertilgjennem — og det er nyttigt under en saglig Forhandling at have